

ՏԵՐՈՒՆԻ**ՀԱՆԳԻՍՏ**

**ԵՐԶԱՆԿԱՅԻՇԱՏԱԿ Տ. ՄԵՍՐՈՊ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ
ՄՈՒԹԱՖԵԱՆԻ, 84-րդ ՊԱՏՐԻԱՐՔԻՆ ՀԱՅՈՑ ԹՈՒՐՔԻՈՅ
(1956-2019)**

Երուսաղէմի Հայոց Պատրիարքութիւնը եւ Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութիւնը սրտի խոր կսկիծով կը ծանուցանեն մահուան գոյժը Կ. Պոլսոյ Հայոց Պատրիարք՝ Ամենապատիւ Տ. Մեսրոպ Արք. Մութաֆեանի, որ տեղի ունեցաւ Ուրբաթ, 8 Մարտ, 2019-ին, կէսօրուան ժամը 12:15-ին:

Մեսրոպ Պատրիարք ծնած էր 1956-ին Ստանպուլի մէջ:

1979-ին օրուան Պատրիարք Տ. Շնորհք Արք. Գալուստեանէն ձեռնադրուած է կուսակրօն Աբեղայ: Նոյն տարին Երուսաղէմ գալով ուսանած է Եբրայական Համալսարանի մէջ եւ վկայուած իբրեւ մագիստրոս՝ Հին Կտակարանի պատմութեան եւ գրականութեան, ապա նաեւ մագիստրոս Սուրբ Գրային հնագիտութեան:

1979-1980 եղած է դասախօս Պատրիարքութեանս Ընծայարանի՝ աւանդելով անգլերէն եւ Հին Կտակարան:

1997-1998 տարիներուն եղած է Կ. Պոլսոյ Պատրիարքութեան Պատրիարքական Ընդհանուր Փոխանորդ, ապա Տեղապահ:

1998-ին Մեսրոպ Սրբազան կ'ընտրուի Պատրիարք Կ. Պոլսոյ Նուիրապետական Աթոռին:

2008-էն ի վեր հանգուցեալ Մեսրոպ Պատրիարք աւելի քան տաս տարի անգործութեան մատնուած էր անդարմանելի հիւանդութեան հետեւանքով եւ ութ տարի վայելած էր Ս. Փրկիչ Ազգային Հիւանդանոցի խնամքը, ուր եւ կնքեց իր մահկանացուն:

Հուսահոգի Մեսրոպ Սրբազան այն արի ու քաջ հովուապետն էր, որ կարողացաւ տէր կանգնիլ Կ. Պոլսոյ համայնքի շահերուն, պահել Նուիրապետական Աթոռներու հետ աւանդական կապը եւ Կ. Պոլսոյ Աթոռի դիրքը բարձր պահել Հայ Եկեղեցւոյ ծիրէն

ներս:

Սրբոց Յակոբեանց ողջ Միաբանութիւնը իր Գահակալով կը սգան հանգուցեալ Մեսրոպ Պատրիարք Մութաֆեանի մահը եւ կ'աղօթեն իր հոգւոյ լուսաւորութեան եւ երկինքի արքայութեան արժանանալու:

«Յիշեսցէ Տէր զհոգի ծառային Իւրոյ եւ հանգուցէ զնա ի լոյս երեսաց Աստուածութեան Իւրոյ. ամէն»:

ԱՄԵՆԱՊԱՏԻՒ ՊԱՏՐԻԱՐՔ ՍՐԲԱԶԱՆ ՀՕՐ ԿՈՂՄԷ ԽՕՍՈՒԱԾ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆԸ Ի ՊՈԼԻՍ, ԻՍԹԱՆԳՈՒԼ

...Վասն որոյ և ասէ Տէր. «Արի որ ննջեսդ, և կանգնեսց ի մեռելոց, և լուսատու լիցի քեզ Քրիստոս»:

(Եփեսացիս Ե:14)

Սա պահուս, միանալով Հեթանոսաց Պօղոս Առաքեալին, կը կրկնենք անոր խօսքերը. «Արթնցի՛ր, դուն որ կը ննջես. կանգնէ՛ մեռելներէն եւ Քրիստոս պիտի լուսաւորէ քեզ»:

Վիշտը դարձեալ կը խոցէ սիրտերը բոլոր անոնց, որոնք տակաւին չէին հաշտուած նորոգ հանգուցեալ Մեսրոպ Սրբազանի յանկարծական եւ անբացատրելի հիւանդութեան հետ, եւ այժմ կը գտնուինք անգութ մահուան իրականութեան առաջ, որ կու գայ անժամանակ կերպով մերկացնելու պատմական այս Աթոռը իր արժանաւոր գահակալէն, որովհետեւ Երանաշնորհ Պատրիարքը իր կեանքին արժէքն ու անոր գերագոյն հաճոյքը փնտռեց ու գտաւ իր եկեղեցական ասպարէզին մէջ, եւ դժբախտաբար քիչ է թիւր անոնց՝ որոնք կը գոհանան այդքանով, որովհետեւ Մեսրոպ Սրբազան երբեք չեղաւ գերի՝ նիւթին եւ մամոնային. ան միշտ հաւատաց Շէյքըսպիրի խօսքին, թէ «Ոսկիով լեցուն ձեռքը չի կրնար բարձրանալ առ Աստուած»: Ան քաջ գիտէր եւ ամբողջ էութեամբ կը հաւատար, որ ընչաքաղցութեան կամ արծաթսիրութեան մեղքը՝ մայրն է բոլոր մոլութիւններուն եւ շարիքներուն, եւ նիւթապաշտ մը չըլլալու իր այս առաքինութիւնը բաւ է զինք ներկայացնելու իբր առաքինի կրօնաւոր մը, հազուագիւտ երեւոյթ մեր այսօրուան նիւթապաշտ աշխարհին մէջ:

Ու տարիներու անխոնջ եւ նուիրուած աշխատանքէ ետք, օր մըն ալ, սեւ օր մը փլաւ բարի սիրտը անոր ու տակաւ խաւարեցաւ գիտակցութիւնը, եւ միշտ կեանքով լեցուն բարի Մեսրոպ Սրբազանի արեւը խաւարեցաւ: Սակայն բարութիւնը չի՛ մեռնիր, որովհետեւ անոր կնիքը կը մնայ տարիներու իր գործունէութեան վրայ, եւ արդէն ի՞նչ է իրաւ մարդ արարածին կեանքի գերագոյն նպատակը եթէ ոչ թողուլ բարի անուն եւ ժառանգ:

Երանաշնորհ Մեսրոպ Պատրիարք եղաւ ծանրաբարոյ ու պատկառազգու անձ մը, որ եթէ մէկ կողմէն շունեցաւ գրական ասպարէզ եւ կամ հռետորական ձիրք, միւս կողմէն սակայն իր պաշտօնին գիտակցութիւնն ու նուիրուածութիւնը զինք արժանացուց ո՛չ միայն Թրքահայ գաղութի յարգանքին ու սիրոյն, այլ նաեւ օտարներու յարգանքին, որովհետեւ հանգուցեալ Սրբազանը գիտցաւ արժեցնել աստուածաշնչական խօսքը, թէ «Մարդ է որ գործէ գերկիր»: Ան եղաւ իրա՛ւ հայր Թուրքիոյ Հայ համայնքին, երբեմն նոյնիսկ հասնելով գաւառներու մէջ ծուարած Հայ համայնքի անդամներուն, բան մը որ զինք պիտի ընէ, «Անօթ պատուական, սրբեալ եւ պիտանի Տեառն»: Ան միշտ մնաց պարզ ու հաղորդական, լաւատես եւ համբերատար, յատկութիւն մը որ միայն առաքինի նկարագրի տէր մարդիկ կ'ունենան: Եղաւ այր խոհական, համեստ ու